Nález

nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 1919 č. 2473 o stížnosti Nemocenské pokladny živnostenských pomocných pracovníků při společenstvech v Břevnově proti rozhodnutí býv. ministerstva sociální péče ve Vídni ze dne 25. června 1918 č. 5034 v příčině náhrady léčebného dle § 8 nem. zák.

Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody.

K. Č. byla na základě přihlášky okresní nemocenské pokladny na Smíchově z 15. září 1910 přijata do ošetřování všeobecné nemocnice v Praze a zůstala v ošetřování od 15. září do 10. prosince. Ve sporu, jenž vzešel o náhradu léčebného za jmenovanou, vyslovilo místodržitelství v Praze rozhodnutím z 22. července 1913 č. 234865, že stěžující si pokladna jest dle § 8 odst. 3. zák. o nem. poj. z 30. března 1888 č. ř. z. 33, pokud se týče § 58 tohoto zákona a § 121 živn. řádu povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním K. Č. v označené nemocnici od 15. září do 10. prosince 1910 za 28 dnů plným obnosem 72 K 80 h.

V odvolání proti tomu podaném namítala jmenovaná pokladna mimo jiné, že všeobecné nemocnici pražské nevzešly ve skutečnosti útraty na pokladně vymáhané, neboť K. Č. nebyla ošetřována skutečně v této nemocnici, nýbrž v nemocnici Milosrdných sester v Praze, jejíž ošetřovanci nejsou léčeni lékaři všeobecné nemocnice, nýbrž soukromým lékařem konventu Milosrdných sester v Praze; nevzešly tedy všeobecné nemocnici útraty po 2 K 60 h denně, nýbrž jen po 1 K, t. j. za 28 dní 28 K.

Podle §u 8 odst. 5. zák. o nem. poj. nemůže nemocenská pokladna býti nucena k placení ošetřovného do nemocnice neveřejné, jakou jest nemocnice Milosrdných sester v Praze. Ministerstvo pro sociální péči naříkaným rozhodnutím odvolání nevyhovělo, při čemž proti námitce shora uvedené poznamenalo, že výrazu § 8 zák. o nem. poj. „ošetřování ve veřejné nemocnici“ nesluší pojímati ve smyslu přísně místním, nýbrž že zahrnuje veškeré případy, kdy veřejná nemocnice ošetření poskytuje. Tomu tak jest nejen když a pokud nemocnice ošetření poskytuje ve vlastní ústavní budově, nýbrž ošetření zůstává i tehdy ošetřením poskytnutým veřejnou nemocnicí, použije-li při tom dovoleným způsobem jiného ústavu, zaručujícího stejné ošetření.

Otázka, jakým nákladem si veřejná nemocnice zajistí pomoc soukromé nemocnice, nebo nějakého jiného zařízení, jest podle znění §u 8 nem. zák. pro povinnost nemocenské pokladny úplně lhostejna.

Stížnost k správnímu soudu ve Vídni podaná popírá správnost názoru v naříkaném min. rozhodnutí projeveného, že výraz „ošetřování ve veřejné nemocnici“, kterého používá § 8 zák. o nem. poj., nemá býti pojímán v přísně místním smyslu, nýbrž týká se všech případů, ve kterých ošetřování se poskytuje veřejným nemocenským ústavem. Vykládá-li se § 8 nem. zák. extensivně, jak činí naříkané rozhodnutí, ukládá se tím nemocenské pokladně těžší břímě, než jaké jí ukládá zákon sám. Nemocenská pokladna má veřejné nemocnici nahraditi léčebné, měla-li skutečně náklad s léčením spojený. V daném případě byla K. Č. léčena v nemocnici, která jest vydržována z dobrovolných příspěvků a ze sou-

kromých příjmů a na jejíž vydržování všeobecná nemocnice buď ničím, anebo jen poměrně nepatrnou částkou přispívá. Nanejvýše by tedy nemocenská pokladna byla povinna nahraditi všeobecné nemocnici to, co všeobecná nemocnice nemocnici Milosrdných sester za K. Č. vyplatila. Zaplatila-li vůbec něco, nebylo stěžující si pokladně oznámeno. Stížnost navrhuje, aby naříkané rozhodnutí bylo zrušeno jednak pro vady řízení, jednak jako v zákoně neodůvodněné.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost důvodnou.

Spornou jest dle obsahu stížnosti otázka, je-li stěžující si pokladna povinna nahraditi všeobecné nemocnici čtyřnedělní léčebné dle všeobecné sazby platné pro nejnižší třídu, či zdali, pokud se týče, do jaké míry tato její povinnost náhrady léčebného nevzešla, nebo alespoň byla modifikována tím, že K. Č. byla fakticky léčena v nemocnici Milosrdných sester. V té příčině dal nejvyšší správní soud za pravdu právnímu názoru v naříkaném rozhodnutí projevenému. Dle § 8 odst. 3. nem. zák. jest nemocenská pokladna povinna v mezích ostatními předpisy tohoto §u daných, byl-li nemocný pojištěnec ošetřován ve veřejné nemocnici, nahraditi této nemocnici náklady na léčení a ošetřování podle poslední třídy. V daném případě byla K. Č. přijata všeobecnou nemocnicí pražskou a ošetřování její dělo se na náklad a zodpovědnost této nemocnice. Okolnost, že nebyla ošetřována ve vlastní ústavní budově této veřejné nemocnice, nýbrž byla jí odevzdána v ošetřování soukromé nemocnici Milosrdných sester, nikterak nesprošťuje stěžující si pokladnu zákonné povinnosti shora vytčené a to tím méně, ježto odevzdávání nemocných pražskou všeobecnou nemocnicí do jmenované nemocnice soukromé, jež dle nepopřeného tvrzení pražské všeobcné nemocnice zakládá se toho času na smlouvě úřadem schválené, ode dávna se dělo za souhlasu příslušných činitelů (srov. gub. dekret z 23. května 1841 sb. zák. prov. čís. 153).

Poukazuje-li stěžující si pokladna k tomu, že nemocnici veřejné dostává se neodůvodněného zisku tím, obdrží-li v takovém případě plnou náhradu léčebného dle sazby pro poslední třídu platné, i když sama platí cizímu ústavu za nemocného méně, jest k tomu podotknouti, že dle jasného ustanovení cit. §u 8 odst. 3. nem. zák. jsou nemocenské pokladny všeobecně povinny hraditi léčebné veřejným nemocnicím „podle poslední třídy". Ošetřovací taxa jest poplatkem za ošetřování ve veřejném ústavě, který platiti sluší dle platné sazby, tedy nehledě ke skutečným výdajům v konkretním případě (kteréžto výdaje ostatně při odevzdávání nemocných pražskou všeobecnou nemocnicí do ošetřování v nemocnici Milosrdných sester neomezují se na smluvené léčebné, ježto všeobecné nemocnici vznikají vedle toho zajisté i náklady správní).

Převyšuje-li v jednotlivých případech sazba ošetřovací skutečný náklad, v jiných pak jej kryje jen z části, jest to pouhým důsledkem plynoucím z podstaty sazby léčebné, jakožto aequivalentu p r ů m ě r n é h o, dle platných norem (srov. zejm. výn. min. vnitra 10. dubna 1857 **č. 10946 vl. věstník r. 1857 odd. II. čís. 21. § 17 zák. z 5. března 1888 č. ř. z. 19**) zjištěného nákladu za ošetřovací den.

⊡ ⊡ ⊡